

Нарешті ми біля тунелю. Величезний вояка з кобурою чатує біля монастиря, переобладнаного на ресторан.

— Ходімо, почаствую вас напоями, перш ніж почнеться спуск, — повідомляє Юлія.

Можливо, це так вона хоче звільнити нас від потрібної суміші ритмів, яку нам нав'язав Гун. Ми сумирно виходимо з мікроавтобуса. Нас зустрічає крижаний вітер. Прапори майорять на алюмінієвих держаках, мули, які є славою цієї місцевості, бекають без упину. За коморами зі снігозбиральною технікою звивається стежка. Вона веде до узвишшя, де позують якісь мандрівники, невеличкі, як фігурки леґо.

Ми всі разом переходимо через трасу, щоб потрапити до ресторану «Апалуза», який працює сім днів на тиждень. Рухома вівіска пропонує хот-доги завбільшки в дирижабль і знижки для шановних водіїв вантажівок.

Це місце нагадує американську глибинку. Тьмяні світильники, маленькі круглі столи, рожеві й бірюзові неонові вогники в барі з міцними напоями, довжелезний шинквас, неврівноважені відвідувачі. Миттєва зміна обстановки, яку відчують навіть водії, звиклі постійно прямувати з Бав'єра до Сицилії.

Ми так-сяк всілися подалі від більярда й ігрових автоматів. Б'єро, Поліна і Юлія всунулися на кутню лавку. Гун штовхає ногою стілець, щоб я міг продертися до столу.

— Ой-ой-ой! — обурюється барменка, пухка білявка, одягнена, наче ковбойка, якій стало дуже гаряче. Обережно, зараз матимеш роботу.

— Гу, — не погоджується Гун, махаючи руками.

— Ой-ой-ой! — повторює білявка, махаючи ганчіркою.

Раптом у Б'єро відвалюється щелепа. Попри напоумлювання Юлії він шкандибає через зал, видирається на барну табуретку і ставить свої лікті на шинквас.

— Ти гарна. Тобі всі заздять.

Мов чародійною силою за спиною в білявки зринає службовець статури городнього опудала, хапає блокнота і, щось прошепотівши, бігцем кидається до нас. Нахилився, розглядаючи нас усіх, одне за одним. Не будучи сліпим, розпочав перемовини з Юлією.

— Це ваш?

— Можу його віддати вам, — відповідає наша вихователька нейтральним тоном.

Цей худорлявий виявився дотепнішим за неї, він утримується від будь-яких проявів непрофесійної поведінки. Обертається до бару і жестом руки дає зрозуміти, що все зробить. А потім уже цікавиться, чим же ми тамуватимемо спрагу.

— Я вас слухаю.

Як і під час наших попередніх зупинок усе в усіх сенсах розпливається. Я прошу гарячий шоколад. Б'єро зі свого місця біля бару вимагає Red Bull і тарілку печінки для Поліниного пса. Я міняю думку і прошу, якщо це можливо, газованого яблучного соку. Б'єро перебиває мене й уточнює, що йому ще спіральну соломку. Поліна запитує, де туалет. Гун грає на піаніно по столу. Юлія замовляє еспресо.

— Мені Red Bull, — нагадує Б'єро.

— Нема питань, — відповідає Юлія.

Ми починаємо з нуля, усе наплутавши. Подвійне еспресо для Юлії, помаранчевий фреш, і, добре подумавши, ще й холодний шоколад. Офіціант вириває сторінку зі свого блокнота, зминає її й кладе до кишені на грудях свого фартуха. Я чую хрипке гигикання з-за сусіднього столу й не хочу дивитися в той бік.

Хоча Юлії бракує кофеїну, вона жертвує собою. Замовляє для всіх м'ятний лимонад. Так само і для Б'єро, який так і завис біля шинквасу.

— Дівчино, поцілуй мене в губи.

Білява робить усе, що може, аби уникнути спілкування з ним. Як на демонстрації товарів для дому, вона вдесьте дмухає, здуваючи мікроскопічні порошинки. Також вона відзначає, що привиди не смокчуть бренді й полтергейсти-насмішники не заважають їй сортувати порожні келихи за кольорами.

— Ммм, — вуркоче Б'єро, облизуючи губи.

Поки нам готують напої, опудало стає стіною між нашим товаришем і об'єктом його жадання. Білява робить виразні гримаси своєму колезі, який постійно повторює той самий жест: зроблю, зроблю. А я нахиляюся вперед і демонстративно масую собі литки, щоб Юлія не забула, чому ми, власне, вирушили в дорогу.

Хтось неподалік від нас покашлює. Я виструнчуюсь.

— Він милий, цей малюк, але не варто заважати Хайді.

Той, хто це сказав, певне, хотів дати зрозуміти, що бажає скористатися статусом людини на пенсії. З ним іще двоє мастодонтів, які регочуть, поки в них не почалися напади діабету. Юлія знає, що ніколи не варто розмовляти з незнайомими чоловіками, навіть якщо вони не мають рації. Тож вона кривить на їхню адресу нелюб'язну гримасу.

Той ексгібіціоніст вичерпав свої засоби, але не важко-ваговики, в чиїх венах повно горілки.

— Сподіваюся, вони не заразні, — скрегоче зубами найлегший із тріо, усього якись сто двадцять кіло.

— Гу? — питає Гун, підводячись.

— Саме цього й бракувало, — гуркотить ваговик. — Не зли мене, тля! І піди вмий своє рило!

Обставини змусили Юлію перестати бути стриманою. Вона простягає руку.

— Заспокойся, Гуне. Будь ласка. Сядь.

На бугристому обличчі ваговика з'являється потворна гримаса.

— «Гун»?

— Так, мсьє, — відповідає Юлія без зайвих слів.

— Які слова, дамочко!

Прийшов офіціант і змусив нас шукати оптимальні слова. Адже він приніс нам поганий сюрприз. Він приніс нам п'ять бляшанок із тропічними фруктами на них, які радісно сяють для нас.

— Сироп закінчився. Тож зробити лимонад не вийде. Тому ось. До речі, це подарунок. Ці бляшанки. Можете забрати їх із собою. Так простіше. Гаразд?

Це називається забирайтеся звідси подалі. Я чекаю, що Юлія стане на наш захист, але вона вже з'їла собаку на тому, що це лише погіршить ситуацію. Вона кілька разів кличе Б'єро, а потім іде й тягне його за руку. Підніжка мого візочка вже торкнула завісу при вході, коли лунає страшенний гуркіт. Гун щойно розтросив табуретку об стіл наших сусідів. Троє бевзів раптом завмерли і зблідли, як мертвяки. А Гун собі пішов до ігрового автомата, і всі ми здогадалися, що птеродактилів він ловитиме зі значним гуркотом.

Заохочений ситуацією, Б'єро рвонув назад, спустив свої фланелеві штани й рушив за шинквас. Офіціантка випустила з рук кошика з келихами, який саме витягла з

мийної машини. Вона задкує й забивається об вішалку, яка починає гойдатися. Амплітуда завелика. Декоративний неон відколюється і з хірургічною точністю б'ється об пляшку пива на вітрині, яка чіпляє сусідню, що далі поширює ударну хвилю. Я ще ніколи не бачив такої красивої та яскравої демонстрації ефекту доміно. Шкода, що ніхто цього не зафільмував.

Варто визнати, наш статус неповносправних іноді служить добру службу. На щастя, обійшлося без синців, бо громили не наважилися протестувати, і скарга про образу правил пристойності також не надійшла. І про пошкодження майна так само. Мсьє Зроблю не мав настрою сперечатися з нами. Він провів нас до паркування, і його ганчірка для столів біліла як прапор перемир'я, поки завівся наш мотор. У мене таке враження, що він підштовхнув наш мікроавтобус, аби той швидше вже спускався в долину. Я марю. То, певне, через висоту.

— Ні! — завила Юлія. — Не бери цього!

— Б'єро хоче пити.

— Постав цю банку на місце!— наказує Юлія, чітко вимовляючи кожен склад.

Запізно.

Б'єро просовує свій палець під пластинку й рішуче витягає звідтіля бляшанку. За чверть секунди всі ми відчуваємо на собі екзотичне газоване цунамі без консервантів і цукру. Вологі липкі часточки заповнюють увесь салон. Юлія несвідомо згинається на кермо. Транспортер відхиляється до краю дороги. Бризки починають стікати склом, поки мікроавтобус різко гальмує. Мене кидає вперед, я забиваюся чолом об скло біля сидіння. Ми всі кричимо, навіть Поліна.

Ми могли перекинутися в кювет і загинути, звільнивши відразу чотири цінних місця в інтернаті. Проте Бог нас уберіг. А значних ушкоджень зазнав лише наш транспортний засіб.

Тривале мовчання після вимушеної зупинки. Юлія виходить перша, за нею Гун, який у сповільненому темпі наспівує «Болеро» Равеля. Злетіло переднє ліве колесо.

— Ну що за капець, — каже наша вихователька, тупаючи ногою, як хлопчисько.

— Гууууу, гугугугу!

— Замовкни й нумо назад в автобус.

— Пити хочу, — скавучить Б'єро.

Решітка радіатора затуляє масивний кам'яний стовпчик, який нас заблокував. Юлія згинається й зазирає під машину, щоб оцінити збитки. По самому лише шуму я можу сказати, що все ясно.

Щойно спалахнули аварійні вогні, і Юлія встановила знак аварійної зупинки так, як її вчили в автошколі. Наша вихователька намагається зателефонувати в дорожню службу. Вона розмахує телефоном урізнобіч. Мережа не ловить. Ми зусібіч оточені горами з прямовисними схилами, до найближчого продавця кебаба тридцять кілометрів.

Солідарність уже не та, яка була раніше. Біля нас проноситься багато машин. Більшість водіїв гонорово не помічає нас. Інші сповільняють швидкість, поки розгледять, що наша команда зовсім не того роду, кому надають допомогу. Чи щось змінилося б, якби ми виконали розпорядження поліції й приліпити наклейку «Транспорт для інвалідів»?

Проте ж от хтось із них покався і прислав до нас жовтогарячий додж, який прибув з протилежного боку. Зробивши класичне розвертання, автомобіль служби допомоги зупинився за декілька сантиметрів від нашої пошкодженої кабіни. На водієві червоний комбінезон Ayrton Senna, полинялий, штопаний. Він приголомшує своєю худорлявістю людини, у якої за плечима якесь інше життя.

— Ми чекали на вас, — цвірінькає Юлія голосом вдячної вчительки.

Ремонтник знизує плечима і клацає дешевою запальничкою, розкурюючи сигарильйо. Потім обходить наш транспортний засіб, залазить через бічні дверцята, і, як нещодавно прислужник «Апалузи», розглядає кожного з нас по черзі. Юлія в нього за спиною розповідає про наші

нешастя, але цілком зрозуміло, що майстра цікавить лише наша платіжна спроможність. Він присів біля розбитого колеса, вдарив кулаком по бамперу. Підводиться, шукає зв'язок між станом склоочищувачів і нашим інцидентом, кладе руки в кишені свого комбінезона.

— Це буде коштувати п'ять сотень. Як мінімум.

— Скільки це триватиме?

— Без роботи, — уточнює ремонтник.

— Нам зараз треба їхати.

— Половина наперед.

— Ви чули, що я сказала?

— За такі самі гроші я вас відтягну до селища.

Юлія хмурить брови і крутить головою, як сова.

— Селище? Навіщо? Це далеко від долини?

Ремонтник знову знизує плечима. Він спирається на свою машину й розмовляє сам із собою. Його сигарильйо мандрує від одного кута рота до іншого. Юлія хоче знати більше. Усе це доволі непросто. Викуривши, вихователька відразу запалює нову, що свідчить про справжній тютюновий рецидив. У процесі наполегливих перемовин було домовлено справдити дві поїздки. Ми з Поліною поїдемо перші, Б'єро, Гун і Юлія другими. А ввечері евакуатор відбуксує мікроавтобус.

— Коли це, ввечері?

Мій голос підвищується на високих частотах, але ніхто мене не чує. Я наполягаю, бо існує дієвіший спосіб якнайшвидше потрапити до Кастеля. Скористатися автобусним сполученням. Або спробувати зупинити авто на трасі. Мій голос губиться в порожнечі.

Попри свої габарити горобця ремонтник легко піднімає мене, ніби я важу не більше яйця. Носком черевика він відкидає в канаву труси Поліни, які злетіли на землю. Нарешті я чую, як наш рятівник безцеремонно закидає

мої милиці в багажник. Чорт, а чи відомо йому, що ми муситимемо заповнити 600-сторінковий протокол, щоб регіональні органи охорони здоров'я відшкодували заміну бодай одного гумового наконечника? Поліну також ката-пультують до кабіни, і, як і мене, без права скаржитися. Наш механік залазить на своє місце, заводить мотор і чимдуж тисне на педаль газу. Додж підстрибує, а вже потім падає на асфальт. Через п'ять хвилин ми звертаємо на дорогу, схожу на велотрек, який заріс чагарником після шести місяців міжетнічної війни. Поліна дихає, наче астматичний кролик. Я ж зосереджуюсь на ментальному калейдоскопі, таємниці йоги, щоб забути, що ручне гальмо занадто тісно подружилось з моїм стегном.

Дорожнє радіо повідомляє світові новини — замах-самогубство в якійсь із країн колишнього радянського блоку, розгромна відставка якогось обранця, про яку ніхто не шкодує, новий сингл співака, створений з нуля під лейблом ЕМІ. Три речення резюмують обіцянку міністерства розвивати завдяки економії, що стала наслідком плану раціоналізації MediCare+, заходи на користь добробуту й елітних видів спорту.

Якщо феї, їй забували схилитися над нашими колисками, проте пильнували разом зі святим Христофом, щоб ми не пошкодили бар'єри безпеки, подекуди розставлені по краях асфальтних доріг. Ремонтник, такий собі пожежник-підпалювач, виявився просто шибайгоголовою. Це просто повернення ярмаркової стихії, бо і я вже готовий спробувати досвід великої вісімки.

Поліна починає гучно нявкати. Наш водій не реагує. Я бачу, що він так само не реагує на фари машин, які нам трапляються, тож можу уявити, як він їздить, коли такі, як ми, не стримують його.

Я дивлюся на дорогу, але помічаю, що ремонтник крадькома дивиться в наш бік. Піднімає від керма свій вказівний палець:

— А як його звать, твого собаку?

Поліна міцніше притискає до себе свою плюшеву іграшку і робить так, що вона плаче.

Мої очі зустрічаються з його, поки він неелегантно відхаркується.

— До речі, що ви робите в цьому районі?

Він боїться не второпати, що я говорю. Мова робить нас людьми, тож я в привілейованому стані, бо я не лише вмю читати й писати, а й можу висловлюватися не лише вигуками.

— Були на якомусь святі? — продовжує наш водій, стурбований тим, що я не відповідаю миттєво.

Я коротко пояснюю йому, куди ми їдемо.

— Ця дорога не є найкоротшою.

Дві криві, які притулилися одна до одної, позначають останній рівень, який відділяє нас від селища. Дорога звивається між коморами і латками полів. Лаконічне панно нарешті повідомляє назву села, Дренді, а також і те, що воно є побратимом Жюльєн-сюр-Муссю в бельгійських Арденах. На бордюрі невеличкого виступу зазначено, що відвідувачі можуть залишити автівки на безкоштовному паркінгу комуни. Добра пропозиція для тих, хто не хоче подряпати свої машини об стіни будинків вузеньких вуличок.

Ремонтник на великій швидкості в'їздить у селище, не переймаючись імовірною присутністю пішоходів. Я дивлюся на Поліну. Вона біліша за анемічного привида. Вона також хоче скоріше до Кастеля.

Наш водій, добрий принц, допомагає нам вилізти з його транспортного засобу і простягає мені мої милиці, чим завершує свою місію. Поліна кульгає п'ять метрів і

чіпляється за металеву скульптуру, що зображає селянина, який схилився над вогнем. Тільки й бракує, що їй стане зле. Я думаю про витoki наших відхилень, і в мені починає вирувати гнів. Дуже хочеться образити її, дати їй по пиці, топтати її собаку. Я стискаю в кулаках свої милиці, поки біль не повертає мене до здорового глузду.

Навколо я бачу котеджі, які злиплися, наче солодкі пиріжки, загопи для худоби біля вигнутих стін, зачинену крамницю сувенірів, сільський ресторанчик.

— Бачиш ті лавки он там? Це для нас.

Поліна починає труситися.

— Спробуй протриматися.

Я не люблю, коли воно так. Утім коли я такий напружений, пан Потвора бере гору над доктором Гудлаком.

Лавки вивисшуються над строгим цвинтарем, оточеним городами. Несподіване поєднання, навіть якщо рано чи пізно повернутися на землю. Згорблений старий шкрябає ґрунт, щоб позбутися бур'янів, які захопили овочеві ряди, де, я так думаю, росте морква, картопля, різні сорти капусти. Дивно думати, що він мешкає за кілька метрів звідсіля під хрестом громовідхильника. У цю мить мені здається, що ми з Поліною опинилися в якомусь нереальному світі.

Я дивлюся на Поліну, яка так відрізняється від свого брата Кома. Це в нього виникла ідея махлювати з моїм комп'ютером. «Тобі стане ліпше, якщо ти трошки повітріщаєшся на порносайти», — сказав він мені, щоб виправдати непомірну ціну операції. Я ніколи не довідаюся, що він там накрутив. Мені він сказав, що встановлював віртуальну машину на жорсткому диску в секретаріаті, щось на кшталт паралельної мережі, яку не можна визначити, бо вона функціонуватиме не лише на задньому плані задач звичайної інформаційно-обчислювальної техніки, а й